

עטרת שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
פרשת ויקרא – החודש

בס"ד, עש"ק פרשת ויקרא
כ"ט אדר תשע"ב – שנה ג' גליון קי"ג

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
7:11	6:30	5:17	8:26	7:54
7:08	6:32	5:32	8:29	7:57
נא לשמור על קדושת הגליון				

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דבר אל בני ישראל לאמר נפש כי תחטא בשגגה מכל מצות הוי"ה אשר לא תעשינה ועשה מאחת מהנה (ד ב)

הדור, ולזה אמר משה רבינו 'מחני נא' שאני הגורם על מה שחטאו בני ישראל, וע"ז אמר לו הקב"ה 'מי אשר חטא לי' וגו' שזה לא בא בגללך רק זה בא מהם עי"ש.

ולפי זה יכולים לומר גם כאן בארבע סוגי חומאים, שאחד 'אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם' שמה שהכהן חטא הוא בגלל 'אשמת העם' שהעם עשו חמאים בגלל זה נפגם גם הכהן. ואח"כ אומר 'ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל' ופירש רש"י שזה בא החטא ע"י הסנהדרין שמעו, היינו שבא הפגם ע"י ראש הדור.

ואח"כ מפרט התורה עוד שני סוגי חמאים, שכל אחד חטא לא משום הראש הדור ולא בהיפוך, רק כל אחד פגם ע"י עצמו, ולכך בשנים הראשונים כתוב שצריך להביא 'פר בן בקר' כי פ"ר מרמוז לפ"ר ניצוצין שצריכין לעלותם למעלה, עיין בעין חיים (שער רפ"ח ניצוצין פ"ה) סוד פ"ר ורפ"ח ניצוצין עי"ש. מה שאין כן בשנים האחרונים לא מביאים פר רק שעיר, משום שבראשונים היה הפגם יותר גדול כי כל בני אותו הדור חטאו ולכן צריכים להביא 'פר בן בקר' לעלות את כל הניצוצין ולמתיק את כל הפ"ר דינים, ועי"ז יהיה 'בן בקר' מספר ספיר"ה, היינו שיהיה מתוקן כל הספירות העליונות ויאירו בתכלית השלימות אכיה"ר.

(רעוא דרעוין תשנ"ט לפ"ק)

מכתבי מרן האריז"ל (עין חיים שער התיקון פ"א) ששם מ"ה הוא שורש עולם התיקון. ששם מדובר באדם שרוצה לתקן ולעלות את הרפ"ח ניצוצין לא בגלל חטאו ולא בגין חטא של אדה"ר, ולכך כתוב אדם דא אדם קדמאה, מה שאין כן כאן שמביא קרבן בגין חטאו ולכך כתוב נפש.

ולזה מביא קרבן מבהמות, כי איתא ממרן הבעש"ט הקדוש (בעש"ט עה"ת נח אות קנו) כי נר"ן של אדם מתגלגלין בוי"ן ספירות, והנפש הם עבדיו ובהמותיו, ואם פגם בנפש דהיינו במעשה, גורם לו צער מעבדיו ובהמותיו וכו' עי"ש. ולכן מובן למה כשאדם חוטא צריך להביא קרבן מבהמות, כי ע"י הקרבת הקרבן מבהמה יעלה את החלק הנפש שלו שנתגלגלה בבהמה. וזהו כוונת הזוהר הקדוש (ח"ב קעה). וז"ל: היינו דכתיב, 'אדם ובהמה תושע הוי"ה' (תהלים לו ז). חד בכללא דאחרא משתכחא. בהמה בכללא דאדם, 'אדם כי יקריב מכם קרבן להוי"ה מן הבהמה' משום דאתכלל בכללא דאדם.

והנה איתא עוד ממרן הבעש"ט הקדוש (בעש"ט עה"ת כי תשא אות ט) על הפסוק 'ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת' (שמות לב לב) שיש שני סוגי חמאים, אחד שחטאו בני ישראל הוא ע"י שהצדיק וראש הדור היה לו הרהור לא טוב וע"י זה בא שבני דורו יעשו עבירה בפועל ממש, ויש בהיפוך שע"י שבני ישראל עושים עבירה נפגם ע"י זה הדעת בראש

הנה הזוה"ק (ח"ו טז). מתמה למה כתוב נפש כי תחטא ולא רוח ולא נשמה עי"ש. וגם למה בתחילת הפרשה כתוב 'אדם כי יקריב מכם קרבן להוי"ה' (א ב), למה אדם ולא איש, עיין במדרש (ויק"ר ב ט). ועוד צריך להבין למה כשאדם חוטא צריך להביא קרבן ממיני חיות ובהמות דוקא.

ועוד רואים מהפסוקים ארבע מיני אופנים שאדם חוטא, אחד 'אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם' (ד ג). והשניה 'ואם כל עדת ישראל ישגו' (ד יג). והשלישית 'אשר נשיא יחטא' (ד כב). והרביעית 'ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ' (ד כז).

והביאור בכל זה יש לומר, שמשום שכאן מדובר באדם שחטא, ולכן כתוב בדוקא נפש כי ידוע שע"י התגברות חלק הרע שבנפש הבהמית הוא הגורם שיחטא האדם, כדאיתא בזוה"ק (ח"א עט): נפש הבהמית דא נפש מסמרא דיצר הרע. וכמבואר בכתבי מרן האריז"ל (עין חיים שער קיצור אבי"ע פ"ב) שארבע יסודות שהם ארבע חלקי נפש הבהמית מורכבים מטוב ורע, ומאותו חלק הרע שבנפש הבהמית נזון היצה"ר עי"ש.

מה שאין כן בתחילת הפרשה ששם מדובר באדם שרוצה להקריב קרבן נדבה כמו שפירש שם רש"י, לכך כתוב שם אדם, כמבואר בתיקוני זהר (קז). אדם כי יקריב מכם קרבן ליהו"ה מאי אדם, דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו קריבו דאתוון. וזה ידוע

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

**דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַתְּ אֲלֵהֶם
אָדָם כִּי יִקְרִיב מִמֶּם קָרְבָן לַהוֹי"ה
וּגו' (א ב)**

אפשר לפרש ולרמוז, כי המפרשים הקשו למה כתוב תואר 'אדם', כי הרי יש לאיש הרבה תארים. ורש"י הקדוש מפרש, מה אדם הראשון לא הקריב מן הגול שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגול (ויק"ר ב ז). אבל הנראה לי לומר בס"ד שאיננו כאן במדרש הה"ד שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. לכאורה קשה מה השייכות כאן לקריאת שמע. אלא כי לכאורה קשה, אם אחד חוטא למה צריכים להביא קרבן על חטאתו, מי שחטא צריך להיביא לו את נפשו, ואפשר לפרש כי איתא בספרים הקדושים על הפסוק בפרשת אחרי וכל אדם לא יהיה באהל

מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו' (מז ז) שפירשו שאפילו הכהן הגדול בעת שעשה העבודה ביום הקדוש, היה אסור להיות בתואר אדם, רק היה צריך להיות בהתפשטות הגשמיים מסירות הנפש. וזה אפשר לפרש כאן ג"כ הקריאת שמע היא מסירות נפש שצריך אדם בעת קבלת עול מלכות שמים למסור את נפשו עבור קדושת הבורא עולם, וזה שפיר קאמר הה"ד שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד שזה מסירות נפש אמונה בהבורא עולם. וזה 'אדם כי יקריב מכם' קרבן לה' שצריך אדם בעצמו בעת שמביא קרבן לה', צריך להקריב את עצמו שלא להיות בתור 'אדם', רק בהתפשטות הגשמיים שזה מסירות נפש על חטאו אשר עשה, וזה 'קרבן להו"ה' בשלימות ואז יהיה 'ריח ניחוח להו"ה'.

(מעשה שלום מרבתינו שלום מקאמרנא)

**יְסַמְךָ יְדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֵלֶּה וְנִרְצָה
לוֹ לְכַפֵּר עֲלָיו (א ד)**

רצה לומר אז כשבא בר ישראל למדרגה גדולה כזו, שעולה קרבנו ועד היכן סליקו דקרבנא, עד אין סוף, כנודע. לזה וסמך ידו של הקב"ה כביכול, כנודע דלית שמאלא בהאי עתיקא, ושם נכלל כביכול שמאל בימין, והכל אחדות אחד יחיד ומיוחד, לזה וסמך הקב"ה ידו על ראש העולה כדאינא כיוצא בו אצל לימוד התורה הקדושה בהקדמת הוהר (ה ע"א) אמר רבי אלעזר, מה דכתיב 'ובצל ידי כסיתך' (ישעיה נא מז) אמר ליה בשעתא

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

וַיִּקְרָא אֵל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לְאָמֹר (א א).

ולהבין החילוק שבין וידבר לויאמר, אשר נתקשו בו המפרשים מאוד. ידוע שבכל מקום שנאמר 'וידבר הו"ה אל משה' מפרש התרגום ומליל הו"ה עם משה, ובמקום שנאמר 'ויאמר הו"ה אל משה' מתרגם ואמר הו"ה למשה, חוץ אצל פרשת נחלות נאמר 'ויאמר הו"ה אל משה' (במדבר כו ו) מפרש התרגום ואמר הו"ה עם משה, וזה לא מצינו בכל הכתובים. וכן יונתן בן עוזיאל תירגם בכל מקום כנ"ל, חוץ אצל פרשת נחלת תירגם כנ"ל.

ולהבין זה הדבר העמוק, ידעו שתיבת אמירה הוא על המחשבה, ממילא הוא יותר חשוב מהדיבור. וגם ידוע (רש"י שמות יט ג) שתיבת אמירה הוא לשון רכה הנאמר לנשים והוא לשון נוקבא, אבל תיבת דיבר יורה על תוקף הנאמר לנשים זכרים. ממילא הדיבור יותר חשוב שיורה על רב כחן של שביב ישראל ושל משה, שיכולין לקבל דיבר תקיף.

ומעתה יצאתי להשכיחך, שפרשה שנאמר בה 'ויאמר ד' אל משה' יורה שענין פרשה זו נמשכת ממקום גבוה מאוד, אשר ענין אמירה יורה עליה, ממילא משה לא היה מכין עצמו לקבל אמירה זו, כיון שהוא ממקום גבוה יותר מכחן של ישראל ולמעלה מהשגתו, ממילא כשהיה אלהי יתברך רוצה להמשיך לו אמירה, בהכרח היה מתלבש עצמו אור אלהי כביכול למדרגת קטנה המורה על לשון נקבה כביכול, כדי שיוכל משה לקבל הענין הגבוה הזה, ואלו היה מדבר עמו ענין הגבוה הזה במדרגת פנים בפנים היה נתבטל מציאותו, ולכן בהכרח להלבישו ולדבר עמו במדרגת קטנה לערך השגת ישראל, אע"פ שאפשר משה רב כחו לקבל גם אמירות פנים בפנים, אעפ"כ כיון שהיה הענין למעלה מהשגתו של ישראל ומהשגתו, הוצרך האור להתלבש עצמו באמירה רכה, כי בעת קיבל משה האמירות והדיבורות, היה בהכרח עומד במדרגת ישראל וכשכילם.

ולכן מפרש התרגום אצל אמירות ואמר ד' למשה, להורת ב' דברים, שהיה בלתי הכנתו, כי אי אפשר להכין עצמו למקום גבוה כזה, וגם להורות שלא היה המדרגה הגבוהה הזה פנים בפנים עם משה, כיון שמדרגתו זאת למעלה מהשגת משה וישראל. אף על פי שאפשר שהיה עומד משה בעת קבלת אמירות במדרגתו יותר גבוה מעת קבלת הדיבורות. אעפ"כ לערך מקום גבוה כזה אשר שם אמירה מורה עליו, לא יכול לקבל מקום כזה פנים בפנים אלא על ידי אמירה רכה לשון נקבה של מקום גבוה כזה, והבינהו מאוד. אבל הדיבור יורה היפך שנמשך ממקום תחתון, לכן יכול משה וישראל לקבלו בלשון תקיף ומדבר ד' עם משה פנים בפנים, ולכן מתרגמינו ומליל ד' עם משה, דהיינו עם הכנת משה ועם כחו, וגם עמו שזה בשוה כביכול דהיינו פנים בפנים.

אבל אצל בנות צלפחד בפרשת נחלות נאמר מקודם 'ויקרב משה את משפטן לפני הו"ה' (במדבר כו ה), ממילא אנו רואין שהיה על ידי הכנת משה, ובודאי היה הדיבור עמו פנים בפנים, ואעפ"כ נאמר ויאמר, ולכן בהכרח לתפוס פירוש אל"ף של ויאמר, דהיינו שמורה על שהוא ממקום גבוה לערך ישראל, וכיון שזכו בנות צלפחד לכתוב פרשה זו על ידיהן, על ידיהן דייקא והיה לערך השגתן. ואף על פי שהיה הענין הזה ממקום גבוה ונעלם, הכין עצמו משה לקבל גם שם האמירה פנים בפנים, אעפ"כ שהיה למעלה מהשגת ישראל, כיון שזכו בנות צלפחד לכתוב על ידיהן והבין. ולכן פירש התרגום ואמר ד' עם משה, והבין מאוד ומאוד.

ומעתה כשהיו ישראל כמנדוין (יבמות עב:), היה כל הענינים למעלה מהשגתן, ולכן בהכרח לכתוב לשון אמירה גם אצל משה שרב כחו, כי אינו מדבר עמו אלא בשביל ישראל במדרגתו. ויהי כאשר תמו, נאמר וידבר על ענין הנ"ל בעצמו. ומעתה ראה חיבתן של ישראל, שמשוה שרב כחו לא היה יכול לקבל מה שהוא למעלה מהשגת ישראל אלא בדרך אמירה לשון נקבה, ובוה יתרוצו כל המבוכת בעור החונן לאדם דעת.

(עשירית האיפה מרבתינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

דאתמסר אורייתא למשה, אתו כמה ריבוא המלאכין עלאין לאוקרא ליה בשלהובא דפומיהון, עד דחפא עליה קב"ה, והשתא דהאי מלה, של לימוד התורה וחיודשו, סלקא ואתעמרא וקיימא קמי קב"ה, איהו חפי על ההיא מלה וכסי על ההוא בר נש, דלא אתמודע לגביהו אלא קב"ה, ולא יקנאון לגביה ע"ש. לזה אמר הכתוב כאן ג"כ, כשבא בר ישראל למדרגה כזו כנ"ל, אז וסמך הקב"ה את ידו על ראש העולה שלא יקטרג עליו שום מקטרג, בין למעלה ובין למטה כנודע. עד שתרצה לו העולה הוה לפני יוצר בראשית, לפניו ממש, וכן בא למטה שמכפר על האי בר נש כל עוונותיו, ואין לאיש בר ישראל הוה עוד שום פחד. וזהו ונרצה לו לכפר עליו ממש והבין.

(בן ביתי מרבתינו אליעזר צבי מקאמרנא)

**וְנָתַנּוּ בְנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל
הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְבוּ עֲצִים עַל הָאֵשׁ (א ז)**

עצים על גבי האש שמצות נתינת אש של הדיוט הוא ליתן אש ואח"כ עצים. והטעם כדי להדבק אש הדיוט עם אש של גבוה. והרמז לצורך עבודה, שצריך מקודם להכין עצמו לתשוקת המצות ולהדליק עצמו באש להבת, ואח"כ לעשות המצות בפועל, וטעם ב' אישים' כי אש של גבוה עומד כאריה (זה"ק רכד:), להשפיע אור ושפע אלהי על הנבראים, וצריך אש של הדיוט שהוא התשוקה של מטה, להדבק עצמו בשכל כל השכליים, והבינהו.

(עשירית האיפה מרבתינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

עַל כָּל קָרְבָּנְךָ תִּקְרִיב מִלַּח (ב יג).

מלת תקריב מורה שיקריב ושום דבר לא ימנעוהו לא שבת ולא מומאה. הקשה הרב בעל משנה למלך (הלכות שבת פ"א ה"ה) הרי אין עיבוד באוכלין, ולמה לי קרא תקריב אף בשבת. ויש לתרץ, דהמלח נתבשל באש, דהא מצוה להביא מלח סדומית שאינה שובתת (מנחות כא:), כי מלח שלנו הנילקח מן המים כבר נתבשל ואין בישול אחר בישול, והרי מלח שלנו שובתת בשבת, אבל מלח סדומית אינה שובתת אלא נתחלל שבת בבשולה, ולזה צריך קרא לרבות.

(עשירית האיפה מרבתינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

הלכות פסח

בענין יין שרף - האם מותר לקיימו בפסח - ובעבר עליו הפסח

בפסח, וכן כיוצא בשאר אסורים דלאו מידי דמיכל וכו'. אבל מחמת שדעת הראב"ד נראה מכמה מקומות שאינו מודה לזה, ראוי לזהר לכתחלה. אבל בדיעבד ובמקום הפסד ראוי לסמוך ביין שרף שעבר עליו הפסח באונס שהוא מותר, דהא מדברי הרמב"ם נראה שאין בו איסור בל יראה כלל וכלל, ואפשר שהיין שרף לא ניקרא כלל אבד צורתו, וטעמו אפשר ניכר לבקיאין², ולכן אין לסמוך על זה אלא בצירוף גדולי ישראל שייעינו בדברי, ובכל המקומות שרמזתי ויסכימו עמי אזי יהיה לרצון לפני אדון כל וכו'. וכל דבר שנתבטל צורה ומהות שלו לגמרי הרי הוא כלא היה וכו', וכל דבר אין לו צורה ומהות בטל הוא, וזה דבר ברור מאיר לעינים לכל השיטה והלכה למעשה, חוץ ביין שרף שעדיין לבי מהסס בה³.

(פני זקן כלאים פ"ט מ"א)

בענין קריאת הנשיאים בס"ת

בכל יום, ואפשר ובנשיאים כיון שאין בו לשלשה קרואים לא יברך.

(שוה"ט סימן קלה ז"ז סק"ב)

ודבר זה אתי הלכה ברורה, כי דבר שנאבד ואבד צורתו עד שהרואה אותו אינו יודע מה הוא כלל, הוא בטל ומבוטל וכו'. ולכן היין שרף שבא מאיזה איסור וכל כיוצא מזה שנתבטל לגמרי עד שאינו ניכר מה הוא ומאיזה מין הוא ונתבטל ברוב היתר, מותר אף לכתחלה וכו'. ובאמת נראין הדברים מדברי הרמב"ם בכמה מקומות דדבר שנתבטל צורתו לגמרי, נתבטל בלא ביטול ברוב וכו'⁴. כל דבר שנתבטל צורתו לגמרי אם הוא דבר מאכל כגון יין שרף וכיוצא שנעתקה צורתו לגמרי אין איסורו אלא מדרבנן באכילה, אבל כל שאינו דבר מאכל ואבד צורתו מותר לגמרי וכו'. ויש הרבה ראיות על כל זה אין כאן מקומו להאריך בראיות לאלפים שכך נראה מדברי הרמב"ם שכל דבר שנתבטל צורתו לגמרי אסור לאכלו מדרבנן, אבל מידי דלאו בר אכילה או חמץ בפסח אף שאיננו לא נוקשה ולא תערובת אלא חמץ גמור שנתבטל צורתו מותר לקיימו

הנוהגים⁵. לקרות הנשיאים בראש חודש ניסן בצבור יקראו בלא ברכה⁶, אבל לדעת גנת וורדים (כלל א סימן מט)⁷ צריכין לברך, והנשיאים יקראו ג' כמו בחנוכה, ויברך

מסגרת השלחן

לכל נשיא ונשיא טעם אחר, וגם דברי הרבות הם סודות מופלגות מושגות למי שחלק לו השם המהחכמה האמיתית. ובקריאת הפרשה הוא מעורר קדושת היום, וכאשר נהגו הספרדיים לומר בכל זמן זמן מזמורים מעניינים של יום. ומצאתי כתוב בכתבי הקודש דהאר"י ז"ל, וכן מצינו הים נקרע ל"ב קרעים, כמו שנאמר (תהלים קלו ג), לגזור ים סוף לגזרים, לכל שבת ושבת בפני עצמו. מובא בבאה"ט (סימן תכ"ט סק"ו) שכתב - ועש"ה שיש לקרות בניסן כל יום הנשיא שלו, ובי"ג פרשת בהעלתך עד כן עשה את המנורה. וכן בסידור יעב"ץ (דיני חודש ניסן) דיש יחידים שנוהגים לקרות וכו', וכן מזכיר החיד"א בעבודת הקודש (מורה באצבע סימן ז) אמנם שם לא כתב לקרות בס"ת.

ה. בליקוטי מהר"ח (הנהגת חודש ניסן), כתב - והנה יש מקומות מוציאין ס"ת לקרוא בו הנשיא, ויש מפפקין במנהג הזה דמשמע בירושלמי דאין לקרות בס"ת בלא ברכה, עיין ש"ת מהרש"ם (ח"א סימן קעה), אך ראיתי שני גדולי הדור שנהגו כן להוציא הס"ת לקריאת נשיא ה"ה מרן הגה"ק מ"ה חיים האלברשטאם מצאנו ואדמ"ר הגה"ק מ"ה יקותיאל יהודה ט"ב מסייגט ז"ע, ובדואי גם רבותיהם היו נהגו כן, עכ"ל.

ו. מובא בברכי יוסף (סימן קלה סק"ב) - ומ"ש הרב גנת ורדים (כלל א' סי' מ"ט) דבאיזה יום שייסימו עשרה לקרות בספר תורה שפיר דמי, ויוציאו ספר תורה ויקראו בברכות מפני כבוד צבור, והלואי שיקראו כל יום, אלא דלא תקון רבנן קריאה כל יום מפני הטורח וכו', עש"ב. אין דבריו מחוורים, ואין להאריך. וכן רבינו הביאו לפני זה את דבריו וסיים - אין דבריו מוכרחים. אמנם בקריאת משנה תורה בהושענא רבא סובר רבינו כגנת ורדים שאפשר לקרות בברכה, ע"ש בזר זהב הנ"ל.

א. כן רבינו הביא כלל זה בשוה"ט (סימן רב סק"ז) - אקדים לך הקדמה אחת בענין ביטול צורה כי יצטרך לך להרבה פינות התורה. דע דכל דבר שעברה צורתו עד שלא ניכר לא במראה ולא בטעם מה הוא זה בטל לגמרי עד שלפעמים האיסור חוזר להיות ע"י ביטול צורה כמו שכתבו הפוסקים בענין נבלה בדבש והמור ששרשו דם, וכבר הארכנו בזה במסכת כלאים (פני זקן פ"ט מ"א) בענין הנימות של צמר שכתב רבינו (הרמב"ם כלאים פ"י ה"רז) שנתבטלה צורתו. וכן הביא רבינו כלל זה שם (סימן רג סק"ב, וסימן רח סק"ג) ע"ש

ב. כדכתב רבינו במעשה ארג (כלים פ"ל מ"א) - אבל יין שרף אין בו ביטול צורה, כי ניכר בטעם וריח מה הוא לו אם הוא התבואה או משיזיפין או מענבים וכו'.

ג. ביין שרף נחלקו הפוסקים בזה יש אוסרים ויש מתירים וטעמם ונימוקם עימם. ויש פוסקים דלאחר פסח היא מותר. עיין בכל זה בשו"ת כתב החכם צבי (סימן כ) ובשע"ת (סימן תמב סק"ב) ובחק יעקב (שם סק"ד) והאריך לבאר שורש הענין בשו"ת מנחת יצחק (ח"ז סימן כז) ע"ש.

ד. מקור מנהג זה הוא מהשל"ה (מסכת פסחים, נר מצוה אות ו') שכתב בא"ד - וכמו שכתב הטור (סימן תכ"ט) בשם מסכת סופרים, דאין מתענין בניסן מפני שבאחד בניסן הוקם המשכן, וי"ב נשיאים הקריבו קרבנם כו'. נלע"ד מנהג טוב לקרות בכל יום ויום פרשת הנשיא של זה היום, כי כל נשיא ונשיא היה לו סודות גדולות אשר המשיכו שפע הרוחניות כל אחד לשבטו כל ימי עולם. ולא לחנם כתבה התורה כל שבת ושבת ופרטה הקרבן, אף על פי שכולם היו שוות, והיה מהראוי לומר בדרך קצרה, וכן זה הנשיא הקריב וכן זה הנשיא הקריב כן, אלא לכל אחד היה לו סודות מיוחדות. ובזה הדרך דרך מדרש רבות לבאר טעמים

עטרת תפארת

עוברות וסיפורים מרבתינו זי"ע

יְכַפְּרֵנוּ עֲלֵינוּ הַיְהוָה (ד כו)

ואבד ממון הרבה כי לא הצליח, ובבואו לביתו נודע לו כי אחרי נסיעתו נפלה זוגתו בחולי מסוכן, כמעט אחר היאוש. ובאותו יום שהיה בעלה אצל רבינו הוטב מעמדה, ונתרפאה לאט לאט עד שובו הביתה. אשרי עין ראתה, בלתי מסך המכבדיל, בכל העולם כולו.

(עשר קדושות' מתלמידי רבינו מהר"א מקאמרנא)

רבינו בהצלחה, וגם ביקש בעל פה ממנו לברכו בהצלחה כזה המסחר. ורבינו השיב לו, שהש"י ישלח לזוגתו רפואה שלימה. ואותו העבר"ב, בחשבו אולי אינו שומע היטב דבריו, הכפיל לבקשו לברכו בהצלחה, ורבינו שוב השיב לו כנ"ל ברכת רפואה שלימה לזוגתו, ותהיה בעיניו כמתעתע. והנה הוא השלים נסיעתו במסחרו,

סיפר לי בעל הבית כשר אחד תלמיד חכם וירא אלוקים, שפעם אחת בנסעו לרגל מסחרו בענין עסק גדול, דרך עיר ראצפערד, והיה אז שם רבינו הרה"ק רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרנא זי"ע, והלך אליו עם פתקא ופדין נפש כנהוג. ובהפיתקא היה מפורש יוצא ענין מסחרו ונסיעתו, ולזה ביקש בהפיתקא למען יברכהו

הרה"ק רבי יצחק בן רבי יוסף מדראהביטש זיע"א ז' ניסן תקי"ב

תולדותיו

נולד לאביו הרה"ק רבי יוסף ספראוודיליווער זצ"ל בן הרה"ק רבי משה מסארוויז זצ"ל שנהרג עקד"ה, מגזע רבי יצחק חיות זצ"ל בעל האפי רברבי, בהיגעו לפירקו נשא לאשה את הרבנית מרת פייגא ע"ה נכדת המקובל האלוקי רבי מאיר פאפירש זצ"ל, נודע ביהודה ובישראל שמו, מופלג בקדושה ובטהרה, זכה לגילוי אליהו הנביא, מגדולי תלמידיו המובהקים של רבינו הקדוש אור שבעת הימים רבי ישראל בעל שם טוב זיע"א, גם רבינו הבעש"ט הפליג בגודל מעלתו וצדקותו וקדושתו, היה מיושבי חכמי הקלויז הידוע בבראד, ואח"כ נתקבל למגיד מישרים בק"ק אוסטראה הורחב ודראהביטש, נסתלק בחיי רבו ביום ז' ניסן תקי"ב, השאיר אחריו בנו הרה"ק רבי יחיאל מיכל המגיד מזלאטשוב זצ"ל.

תנועה של לשון הרע

והצדיק מרגיש אם לפעמים יארע לו איזה תנועה של לשון הרע, כי אפילו תנועה עושה רושם, ועקימת שפתיו עושה רושם, כמו שאירע להקדוש רבינו יצחק מדראהביטש, שהיה לו ענין שתיכף שאמר בידך אפקיד (תהילים לא ו) ישן לו, ואם אירע שלא יוכל לישן, היה ידוע שעשה איזה חטא, ואינם רוצין לקבלו עד שיעשה תשובה, ופעם אחת פשפש ולא מצא, עד שבדק וחקר שהיה עומד במסיבות לצים, שעשו ליצנות ממרן אלקי הבעל שם טוב, והוא שתק ולא מיחה, ותיכף עמד ממטו וצוה לעגלון שלו שיאסור לו הרכב, ונסע תיכף לק"ק מעזיבוז לבקש ממנו מוט, ומרן לא הכירו מעולם, ולא היה מכיר אותו שום אדם במעזיבוז, והלך הרב רבי יצחק לבית מדרשו של מרן להתפלל, ועמד שם בזוית להתפלל, ובעת קריאת התורה קרא אותו מרן, מורה מורנו רבי יצחק בן רבי יוסף, ואמר לו [מרן] שלום עליכם מורי ורבי, [שמעת ממי שהוא] התלוצץ על הבעל שם טוב ונסעת דרך כזה, והבעל שם טוב מוחל בלב שלם, ראה כמה הגיע תנועה של לשון הרע, ואתם אחיי השמרו בנפשכם וחיו לאורך ימים. (נתיב מצותיך לרבינו יצחק איזיק מקאמרנא זיע"א נתיב היחוד שביל הרביעי אות ד')

א"א למצוה רבה בלתי תערובת היצר

חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדתיך (תהילים קיט נט), ואמר מרן אור ישראל, כשאדם רוצה לקום בחצות ליל, והיצר בודאי יקטרג עליו ויפול עליו שינה, וכן כל כיוצא באלו ענינים, עצה היעוצה, [חשבתי דרכי] להתעורר לאיזה ענין גופני, לעשות צרכיו ולעסוק בעניני הגוף, ואחר כך, ואשיבה רגלי אל עדתיך. וכן אמר הקדוש רבינו יצחק מדרהביטש, כשאני רוצה ליסע לדרך להוכיח לבני ישראל, היצר מתגרה בי, ואומר, יצחק שב בביתך ולמוד תורה, למה לך לטלטל עצמך ולבטל מדברי תורה, ואני אומר לו, אני נוסע בשביל מעות, ואז

משיב לי, בשביל מעות לך לשלום, בודאי מצוה גדולה תעשה, וכשאני בא למקום, אני משליך לחוץ הפניה החיצונית ואני עושה העיקר, ואמר, כי אי אפשר לשום התחלת מצוה רבה, להיות בלתי תערובת של היצר, כי כשירצה לעשות מיד לשמה, יתגרה בו היצר להלחם כנגדו, ויתבטל מכל וכל, ובה ביאור הפסוק, (דברים כב ז) שלח תשלח את האם, לבוש ושליא של הבנים, ואת הבנים המצות, תקח לך בל פניה, ודפח"ח. (נתיב מצותיך לרבינו יצחק איזיק מקאמרנא זיע"א נתיב התורה שביל ראשון אות ד')

עיינ [תולדות יעקב יוסף] חקת דשמעתי ממורי, כי אם רוצה לקום בחצות לילה, רק לשם שמים ללמוד, יתגרה בו היצר הרע, לכך עצה היעוצה, שיתעורר אל דבר לעסוק בצרכיו ודרכיו, יש בו שייכות אל היצר הרע, וזהו חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדתיך (תהילים קיט נט), וכיוצא בכל ענינים ובכל המצות, כי כי התחלות קשות בגירוי יצר הרע, ולכן לעולם יעסוק שלא לשמה, ומתוך זה בא לשמה. ומורי ורבי דודי, אסמכיה וילך אברם כאשר דבר אליו ה', וילך אתו לוט (בראשית יב יד), לבוש לוטה בשמלה. וכן אמר הקדוש רבי יצחק מדרהביטש, כשאני רוצה ליסע להוכיח את ישראל, אומר לי הבעל דבר, יצחק, למה תיסע יתבטל עצמך מתורה ותפלה, אז אני אומר לו, שאני נוסע אחר מעות, ואז אומר לזה תיסע בשלום ולך, וכשאני בא לעשות מצותי, אני משליך זה לחוץ, ואני גומר המצוה לשם שמים, ובה פירש למוסר, (דברים כב ז) שלח תשלח את האם את הלבוש של לשם שמים, ואת הבנים המצות תקח לך, לעשות המצוה באור וחיות ודביקות חיות ממש. [עיינ עוד כעיי"ז בזהר חי פרשת תרומה דף ז: ז] (זהר חי לרבינו יצחק איזיק מקאמרנא זיע"א בראשית קיז:)

וכן אמר הקדוש רבי יצחק מדרהביטש, (דברים כב ז) שלח תשלח את האם, מחשבה של התחלות המצוה שאינה זכה, שבהכרח ליתן חלק בו ליצר הרע, והוא בחינת חלבנה שריחה רע, וכל המצות יש להם סגולת ריח טוב, אלא שבהתחלה על ידי אותה הבחינה של חלבנה, שנפלה בקליפות מלכות דמלכות דעשיה, בהכרח יש מעט פניה בהתחלה, ואחר כך יגמור לטוב. (כתם אופיר לרבינו יצחק איזיק מקאמרנא זיע"א מגילת אסתר ה' ה)

נגדי לבן בשבת

ישתדל ללבוש בשבת ארבעה בגדים לבנים, דהיינו טלית שבת, ויופצע לבנה, וחגורה לבנה, וכובה קטן לבן, והכובע י יופצע ה חגורה ו טלית ה אחרונה, ואיצטלית זאת ראוי לכל בר ישראל, כידוע ממעשה נורא שהיה לאיש אלוקים מוהר"ר רבי יצחק דראביטשער בק"ק הארשוב, ויקבל עליו עלבונות ויסורים וצער ומסירות נפש, וילבש לבנים בשבת ויהיה ניצל מכל עבירות, ומיצר הרע, ומאש של

גהינם, ויקרב הגאולה, ואלו היה כל ישראל לובשין לבנים בשבת, כבר היה הגאולה, בבחינת אחישנה, כך ידוע ממעשה הנ"ל של הקדוש מוה"ה רבי יצחק מדראהביטש על כן על יקל בעיניך. (שלחן הטהור לרבינו יצחק איזיק מקאמרנא זיע"א סימן רסב סעיף ח)

בן יחיד לשכינה הקדושה

וכן שמעתי בשם הרב ישראל בעל שם טוב זלה"ה, שאמר שאם יהיה עשרה פרסאות סמוך לעיר דראהביטש, אזי מחויב אני לנסוע לשם, כי שם דר רבינו רבי יצחק בן רבי יוסף זלה"ה, ואם לא אסע תשאל אותי השכינה הקדושה, בן יחיד יש לי בעולם הזה, ואתה קרוב אצלו לערך עשרה פרסאות, ולא באת אצלו לקבל אפי שכינתא ע"כ. (זקן ביתו לרבינו אליעזר צבי מקאמרנא זיע"א מסכת אבות פ"א מ"א ה אופן ט')

שמעתי מאממו"ר מובהק, איש אלוקים קדוש יאמר לו, מורינו הרב יצחק איזיק יהודה יחיאל זלה"ה, שבעיר בראד היה בית הכנסת אחת, [שהיה שם הרב הגאון הצדיק רבי יחזקאל לאנדא זלה"ה, (בעל הנודע ביהודה), והרב הצדיק רבי משה מאוסטראה זלה"ה, (בעל ערוגת הבושם על שיר השירים), ועוד], ששם לא היה פסיק פיהם, של אנשי בית הכנסת מגירסא, אפילו רגע לא נפסק מלימוד בתורה הקדושה, וכך עשו ביניהם, כשזה לומד חבירו מותר לו לישון, וכן כולם, ועבור זה היה השכינה הקדושה שרויה שם, וזאת לא ידע, אלא רבינו מרן הבעל שם טוב זלה"ה, ולזה, היה שולח להם בכל שנה ושנה, אדום זהב אחד, על תיקון לבית הכנסת, לימים [לאחר כמה דורות], באו כמה רשעים חצופים, עזי פנים שבעיר, ובטלוהו, וישלחו החברי"א קדישא ממקום הזה, ואז אמר מרן הבעל שם טוב זלה"ה, שהשכינה הקדושה מקוננת, שאין לה מקום לשרות שם, ומיד יצא כרוז מאת הקדוש ברוך הוא, בזה הלשון אל תדאג חייו, כי יש לי בן יחיד, בעולם העשיה הזה, הנקרא בפי כל רבי איצקיל דראביטשער, שם תשרה כל ימי חייו, כל זה שמע אאמו"ר זלה"ה, מתלמידי בעל שם טוב זלה"ה, ששמעו מרבים. (בן ביתי לרבינו אליעזר צבי מקאמרנא זיע"א פרשיות וירא משפטים תרומה).

בשורה טובה לשוחרי התורה והחסידות
בסייעתא דשמיא יצא לאור ספר
נתיב מצותיך ואוצר החיים
במהדורה חדשה
מאת כ"ק אדמו"ר הרה"ק המפורסם
מהרי"א מקאמרנא זיע"א
ניתן להשיג אצל המו"ל הרב חיים יעקב סאפרין
שליט"א בן כ"ק אדמו"ר מקאמרנא שליט"א
טלפון: 02-5372003
ובחנויות הספרים

מבצע חובה בכל בית חומש היכל הברכה קאמרנא במחיר 150 ש"ח כולל משלוח
הבטחת המחבר - מובטחני כל מי שיהיה לו החומש שלנו בביתו יהיה ניצל מכל דבר רע ומכל פגע
רע ומחליים ומחוסר, ויהיה ביתו מלא ברכות ה' וכל טוב, הצלחה ועושר וחיים לו ולבניו בלי ספק.
התקשר עכשיו:
052-7643092